

μονικῶν συλλόγων καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν θένος ἐν Παρισίοις ἔκαμε τόσον ἐλευθέραν χρῆσιν τῶν δικαιωμάτων του ὡς μέλους, ὥστε εἰσῆγαγεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν (Académie des Sciences) τὸν ἑγγονον καὶ συνταξιδιώτην του Dom Pedro, τὸν πρεσβύτατον υἱὸν τῆς ἐν ἔτει 1871 ἀποθανούσης θυγατρὸς του Leopoldine. Ὁ νεαρὸς πρίγκηψ, ὅστις ἄγει τὸ 22^{ον} ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ ἔκαμεν ἐμβριθεῖς σπουδὰς καὶ ὑπέστη ἤδη τὰς ἐξετάσεις του ἐν τῷ πολυτεχνεῖῳ τοῦ Πάρι, ὁμίλησεν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν περὶ κρυσταλλογραφίας ὁρυκτῶν τινῶν τῆς πατρίδος του.

Ἐκτακτον κλίσιν πρὸς τὴν μουσικὴν ἐκληρονόμησεν ὁ Δόμ. Πέτρος παρὰ τοῦ πατρὸς του, ὅστις πολλαχῶς ἀνεφάνη ὡς μελοποιὸς καὶ μεταξὺ πολλῶν ἄλλων συνθέσεων ἐμελοποίησε καὶ τὸν ὕμνον τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Βρασιλίας „Hymne de l'Indépendance de Brésil“ καὶ μίαν Ouverture à grand Orchestre παιχθεῖσαν ἐν τῷ ἰταλικῷ θεάτρῳ. Δόμ. Πέτρος ὁ Β' συντέλεσε δραστηρίως εἰς τὴν αὐξήσιν τῆς τοῦ Wagner λατρείας καὶ εἰς τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν Bayreuth θεάτρου παρέστη μάλιστα προσωπικῶς.

Ἡ πολυμαθεῖα αὐτοῦ τοῦ Βρασιλιανοῦ μονάρχου καὶ τὸ ζῶηρόν αὐτοῦ ἐνδιαφέρον πρὸς πᾶν προῖον τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος καθίσταται ἔτι μεζζονος θαυμασμοῦ ἀξία ἐκ τῆς ἀντιθέσεως αὐτοῦ πρὸς τὸν ἄλλως μὲν εὐφυῶς ἀλλ' ἐπὶ με-

γάλη ἀδιαφορία πρὸς πᾶσαν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἐπιπολαιότητι διηκρινόμενον λαὸν τῆς Βρασιλίας. Μεγάλη εἶνε ὡς ἐκ τούτου καὶ ἐπαξίως ἐκτιμᾶται ἡ ἐπίδρασις τοῦ σοφοῦ μονάρχου ἐπὶ συμπαθείας τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ἐν τῇ χώρᾳ του.

Λίαν εὐνοϊκὸν εἶνε διὰ τε τὸν ἡγεμόνα καὶ διὰ τὸν λαόν του ὅτι ὁ Δόμ. Πέτρος κατέλιπε τὴν χώραν του ἐπ' ἀόριστον χρόνον χάριν τῆς πολυτίμου υγείας του εἰς τὴν φροντίδα τῆς μελλούσης κληρονόμου τοῦ θρόνου Δόννας Ἰσαβέλλης, συζύγου τοῦ κόμητος d'Eu ἀρχιστρατήγου τοῦ βρασιλιανοῦ στρατοῦ.

Ἡ παρούσα κατάστασις τῆς υγείας τοῦ Δόμ. Πέτρου εἶνε κατὰ νεωτάτας εἰδήσεις λίαν δεινὴ. Ὁ σοφὸς αὐτοκράτωρ διαμένει ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐν Μεδιολάνοις, ἐνθα ἐσχάτως προσεβλήθη ἐπανειλημμένως ὑπὸ ἀποπληξίας. Αἱ δύο ἀδελφαὶ αὐτοῦ, ἡ πριγκίπισσα τοῦ Joinville καὶ ἡ δούκισσα τοῦ Aquila, αἱ σύντροφοι τῆς νεανικῆς του ἡλικίας, ἀφίκοντο πρὸ μικροῦ καὶ διαμένουσι παρ' αὐτῷ. Κατ' ἀρχὰς ὁ αὐτοκράτωρ δὲν ἠδυνήθη νὰ τὰς ἀναγνωρίσῃ ἀλλὰ κατόπιν ἔδωκε σημεῖα ἀναγνωρίσεως καὶ ἐκινήθη ὡς νὰ ἠθέλε νὰ σφίγγῃ αὐτῶν τὰς χεῖρας. Ὁ ἱατρὸς Δρ Chareot θεωρεῖ τὸν κίνδυνον ἥττον ἀπειλητικὸν ἢ ὅτι προσεδόκα, ἀλλ' ἐν τούτοις συνιστᾷ εἰς τὴν αὐτοκράτειραν νὰ μὴ ἔχῃ μεγάλας ἐλπίδας.

Η ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ὑπὸ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΖΩΜΑΡΙΔΟΥ.

(τέλος.)

Κατὰ δὲ ταῦτα ὀφείλομεν νὰ διανοηθῶμεν ὅτι τὸ Ἀσκληπιεῖον ἐν στιγμῇ φανατικοῦ παροξυσμοῦ κατεστράφη ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν. Τοῦτο θὰ συνέβη περὶ τὰ τέλη τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος, διότι ὁ Πρὸκλος ἔλθων εἰς Ἀθήνας τὸ 429 ἀπέθανεν αὐτοῦθι τὸ 489. Ἐπὶ τοῦ καταστραφέντος ἱεροῦ ὠκοδομήθη χριστιανικὴ ἐκκλησία. Τὸ εὐήλιον καὶ νήγεμον τοῦ τόπου, ἔτι δὲ τὸ ἀφθονον τοῦ ὕδατος καὶ τῆς ξυλείας συνεβάλλοντο ὅπως ἰδιῶται ἐνιδρυθῶσιν ἐν αὐτῷ, ὡς ὑπεμφαίνεται οὐ μόνον ἐκ τῶν πολλῶν φρεάτων, ἀλλὰ μάλιστα ἐκ νομισμάτων εὐρεθέντων ἐν τῷ αὐτῷ βᾶθει ἐν ἐνὶ μὲν μέρει 36, ἐν ἐτέρῳ δὲ 57, ἀπάντων χρυσῶν ἐκ τῶν χρόνων τοῦ αὐτοκράτορος Ἡρακλείου (613—641) καὶ τῶν ἐπομένων αὐτῷ διαδόχων. Εἰς τὴν κατὰ τὴν ἑκτὴν ἑκατονταετηρίδα ἐνιδρυθεῖσαν ἀποικίαν περὶ τὴν ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου Ἀσκληπιείου κτισθεῖσαν ἐκκλησίαν ἐμελλε μετὰ ταῦτα νὰ ἐπισκῆψῃ θύελλα καταστροφῆς ἰσοπεδώσασα τὰ πάντα. Ἐξω λόγου τιθεμένης τῆς πολιορκίας τῆς Ἀκροπόλεως ὑπὸ τοῦ Σγουροῦ καὶ τῆς Τουρκικῆς κατακτήσεως (1458) ἐπενεγκούσης τῇ πόλει σχετικῶς ὀλίγην βλάβην, φαίνεται ὅτι τὸ ἔργον τῆς δεινῆς καταστροφῆς ἐξετελέσθη τὸ 1311 κατὰ τὴν ᾧ λωσιν καὶ λεηλασίαν τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τῶν ἀγρίων σιφῶν

Καταλανῶν, ἐμπρησάντων καὶ τὸ πρὸς τὴν μεσημβρινὴν Ἀκροπόλεως τμήμα τῆς πόλεως· ἐπὶ τῶν ἔρειτοντο ὕστερον ὡς ἐπὶ τάφου στρώματα χρώματος, λίγα σχεδιογραφήματα τῆς Ἀκροπόλεως παριστῶσιν μεσημβρινὴν κλιτὺν ἀνίκητον καὶ ἔρημον καί, πλὴν τοῦ Ross ῥιφθέντων τριῶν σωρῶν χρώματος, ἐν ᾗ εἰ διετέλει καὶ πρὸ τῶν ἀνασκαφῶν τῆς ἀρχαιολογίας, πρβ. Koehler, Mitth. d. Inst., B. II, σ. 258 κέ.,

Πρακτ. ἀρχ. ἐτ. 1877, σελ. 14 κέ.; 1878, σελ. 6 κέ. καὶ P. Girard, L'asclépieion d'Athènes d'après des récentes découvertes 1881.

Περὶ τοῦ ἐπὶ Ῥηγίλλῃ θεάτρου Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, ὅπερ μέχρι τοῦ δευτέρου ἡμίσεος τῆς προηγουμένης ἑκατονταετηρίδος νομιζόμενον θέατρον τοῦ Διονύσου ἀνεγνωρίσθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Chandler, ὡσαύτως δὲ καὶ περὶ τῶν ἀπὸ τῆς τετάρτης π. χ. ἑκατονταετηρίδος μέχρι τῆς ῥωμαϊκῆς ἀρχῆς γενομένων ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως μεταβολῶν πραγματευθέντες διὰ βραχέων ἐν τῷ πρώτῳ τῆς ἐκδόσεως ταύτης μέρει ἀφικνούμεθα νῦν εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου του Boetticher· αἱ ἀνασκαφαὶ ὅμως ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἐξακολουθοῦσιν, ἡ δὲ ἀρχαιολογικὴ ἐταιρεία σκοπεῖ νὰ ἀνασκάψῃ ὅλον τὸ περὶ τὴν Ἀκρόπολιν περίζωμα· μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς Ἀκροπόλεως τοῦ Boetticher ἐγένοντο ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ βράχου πλεῖστα εὐρήματα, οἷον ἀνεκαλύφθη ὁ ναὸς τοῦ Αὐγούστου καὶ τῆς Ῥώμης, ἑτέρα λείψανα τοῦ ἀετωμάτος τοῦ ἀρχαίου ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ἐκ πορίνου λίθου ἀποτελοῦντα μέρος τῆς παραστάσεως τοῦ ἀγῶνος τοῦ Ἡρακλέους πρὸς τὸν Τρίτωνα, τὰ θεμέλια τῶν μεγάρων τοῦ Πεισιστράτου ἢ τῶν πρὸ αὐτοῦ οἰκησάντων τὴν Ἀκρόπολιν βασιλέων, ἔτι δὲ πρὸς τούτοις δύο κορμοὶ ἀγαλμάτων καὶ κεφαλὴ γρυπὸς ἐκ πορίνου λίθου καταλεγόμενα ἐν τοῖς ὀρχαιοτάτοις μνημείοις τῆς ἀττικῆς γλυπτικῆς, πρβ. Philol. Wochenschrift, ἀρ. 5. Ἐν Βοιωτίᾳ ἀνεκαλύφθη τὸ ἱερὸν τῶν Καβείρων, ἐν Ἐλευσίνι ὑπὸ τοῦ αὐτόθι ἐφόρου των ἀρχαιοτήτων Δ. Φιλίου ῥωμαϊκὸν οἰκοδόμημα ἱδρυθὲν τοῖς θεοῖς καὶ τῷ αὐτοκράτορι, οὐδεμία δὲ σχεδὸν ἡμέρα παρέρχεται ἀνευ ἀρχαιολογικῆς ἀνακαλύψεως ἐν τῇ κοιτίδι τῆς ἀνθρωπίνης παιδείας καὶ ἡμερώσεως. Ἐάν

δὲ οἱ Ἴταλοι ἐν καιρῷ ἐτέλεσαν ἑορτὴν ἐπὶ τοῖς εὐρήμασι τῆς Πόμπης, μετ' ἰσοῦ δικαίου δύνανται καὶ οἱ Ἕλληνες νὰ πανηγυρίσωσιν ὁμοίαν πανήγυριν ἐπὶ τῇ ἀποκαλύψει τοιούτων καὶ τοσούτων θησαυρῶν μάλιστα ἐπὶ τοῦ βράχου τῆς Παλλάδος.

Οὐχὶ ὡς ὁ ἱερὸς τῆς Ὀλυμπίας χώρος ὑπὸ βαρβάρων καὶ ὑπὸ σεισμῶν κατερειπωθεὶς, ἐν δὲ τῇ ῥοθιαζούσῃ ἄμμῳ καὶ τῆς ποταμίους ὕδασι βυθισθεὶς ἐξηλείφθη ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς, ἐγένετο καὶ ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηναίων ἄφαντος, ἀλλ' ὁ Παρθενών, τὰ Προπύλαια, τὸ Ἐρέχθειον καίπερ ἡρωωτηριασμένα πρόκεινται καὶ νῦν ἀψευδεῖς μάρτυρες τοῦ παρελθόντος μεγαλείου καὶ τῆς λάμψεως τῆς πόλεως. Οὐδαμοῦ γῆς παρήχθη οὐδὲ θὰ παραχθῇ ποτε, ὡς ἐν τῇ Ἀκροπόλει τοιοῦτος ἁρμονικὸς συνδυασμὸς τέχνης καὶ φύσεως. Ὅπως δὲ τὰ προΐοντα τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας καὶ μάλιστα τὰ ὁμηρικὰ ποιήματα θὰ διαμένωσιν εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα ἀνυπέρβλητα, ἐφ' ὅσον ἐπὶ τῆς γῆς θὰ ζῶσιν ἄνθρωποι, οὕτω καὶ τὰ ἀριστουργήματα τῆς ἀρχαίας τέχνης μάλιστα δὲ ὁ Παρθενὼν θὰ θαυμάζεται ἐφ' ὅσον τὰ ἀνθρώπινα ὅμματα θὰ βλέπωσιν. „Ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν, λέγει ὁ Michaelis, εἶναι καὶ θὰ διατελῇ οὕσα τὴν ὕψιστον τέρμα, πρὸς ὃ τείνει ἕκαστος τῆς ἀρχαίας τέχνης φίλος. Καὶ αὐτοὶ οἱ θησαυροὶ τοῦ βρεττανικοῦ Μουσείου, ὅσον πολῦτιμοι καὶ ἂν εἶναι δὲν δύνανται νὰ ἀντικαταστήσωσι τὴν ἐκπληξιν καὶ τὸν θαυμασμόν, ὃν ἐμποιεῖ ἡ θεὰ τῆς Ἀκροπόλεως· διότι αὐτόθι τὰ πάντα συνδέονται ἀρρήκτως πρὸς ἄλληλα· ἐνταῦθα ὑπάρχει ἡ φύσις, ἐξ ἧς ἡ τέχνη αὕτη προήλθεν· τὸ σχῆμα τῆς βάσεως τοῦ Παρθενῶνος καὶ τῆς ὅλης αὐτοῦ οἰκοδομῆς συνάδει κάλλιστα πρὸς τὸ σχῆμα τοῦ βράχου, ὃν στεφανοῦ· ἐκ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ μεταγεται τὸ βλέμμα ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὸ πεντελικὸν ὄρος, ἐκ τῶν λιθοτομιῶν τοῦ ὁποῦ ἐλήφθη ἡ ὅλη τοῦ ναοῦ. Ἡ ἀπλότης τοῦ ἐναρμονίου ὅλου καὶ ἡ τελεία λεπτότης τῶν καθ' ἕκαστον, ἔτι δὲ πρὸς τούτοις καὶ ἡ τῶν χρωμάτων ποικιλία, ἣτις ἐκόσμει τὸν ναὸν — πάντα ταῦτα ἐλήφθησαν ἐκ τῆς περιβαλλούσης φύσεως. Ἡ τέχνη ὡς εὐμαθὴς μαθήτρια ἅμα δὲ καὶ ὡς ὠραιότερα θυγάτηρ ὠραίας μητρὸς συνεχίζει καὶ ἀποτελεῖ ὅπερ ἡ φύσις ὑποτυποῖ οἶονεῖ ἐν προπλάσματι· ὁ τεχνίτης εἰσέδυσεν εἰς τοὺς σκοποὺς τοῦ δημιουργοῦ καὶ ἐπέθηκε τὴν κορωνίδα εἰς τὸ δημιούργημα τῆς φύσεως. Ἐὰν δὲ τις ἐν τῷ ἀπλότῳ τῆς ἡμέρας φωτὶ λυπῇται παρατηρῶν τὴν ἐρήμωσιν καὶ τὴν ἀταστροφὴν, ἣν ἀνθρώπινος χεὶρ καὶ ἀνθρώπινος ἀλογία ἐπήνεγκον εἰς τὸ θεῖον τοῦτο ἔργον, ἐάν τις νομίζῃ ἀδύνατον νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ ὅλον ἐν τοῖς κατακεκαρματισμένοις αὐτοῦ μέρεσιν, οὗτος αἰς ἀναμείνη τὴν νύκτα. Τίς δύναται νὰ λησμονήσῃ τὴν ἐντύπωσιν, ἣν αἰσθάνεται· ἐξερχόμενος τῆς στοᾶς τῶν προπυλαίων ὑπὸ τὸ σεληνιαῖον φῶς; ἐνταῦθα ἐπενεργεῖ τὸ ὅλον, ἡ δὲ ἐπτοημένη φαντασία ἀναπληροῖ τὰ κενὰ καλύπτουσα τὰς ἐπενεχθεῖσας παραμορφώσεις· ὁ μικρὸς καὶ ἡρεμὸς τῆς Παλλάδος ναὸς

δεικνύει ἔτι καὶ νῦν τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ χάριν ὑπερθεῖν δὲ ἴσταται τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐκ κινῶν δάσος τοῦ γιγαντιαίου ναοῦ. Παρέρχεται τις τοὺς Χριστιανοὺς καὶ τοὺς Τούρκους, τοὺς Ἑνετοὺς καὶ τὸν Ἑλγῖνον καὶ ἐν ἀφώνῳ θαυμασμῷ κλίνει γόνυ πρὸ τοῦ καλλιτεχνικοῦ πνεύματος, ὅπερ τεχνουργῆσαν τοῦτο τὸ εὐαρμόνιον ὅλον καὶ ἐπιθεῖν εἰς τὸ φυσικὸν τῆς Ἀκροπόλεως κάλλος ἐναμίλλως τὸ κάλλος τελειοτάτης τέχνης κατώρθωσεν ὥστε ὁ ἱερὸς βράχος νὰ φαίνεται ὡς ἐν ἀνάθημα ἢ μᾶλλον ὡς ἐνιαῖον μέγα ἄγαλμα.“ Πρβ. Ἀριστείδ. Παναθηναϊκ. σ. 149.

Ἐν τέλει δὲ τῆς ἀναλύσεως ταύτης τοῦ βιβλίου τοῦ Boetticher ἀξίους παραθέσεως νομίζομεν καὶ τοὺς λόγους, οὓς ἕτερος Γερμανός, ὁ Ulrichs καθηγητῆς νῦν ἐν Würzburg, ἔγραψε πρὸ πεντήκοντα ἐτῶν περὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἐν τῷ βιβλίῳ αὐτοῦ (Reisen und Forschungen in Griechenland) „ἐφ' ὅσον διέμεινα ἐν Ἀθῆναις ἀνέβαινον σχεδὸν καθ' ἑκάστην ἡμέραν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, αἰετοῦ δὲ ἡ θεὰ ἐξέπληττέ με· ἡ γενικὴ ἐντύπωσις ἦτο οὕτως ἰσχυρά, ὥστε μόλις συνηρχόμην ὅπως ἐξετάσω ἀκριβῶς τὰ καθ' ἕκαστον· ἐν πάσῃ ὥρᾳ τῆς ἡμέρας διέτριψα ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, ὡσαύτως δὲ καὶ τὴν νύκτα ἐπιλαμπούσης τῆς σελήνης· ἡ θεὰ εἶναι πάντοτε ὠραία, ἀλλ' ὅμως τὸ ἐσπέρας περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὠραιότατη· πρὸς βορρᾶν θεᾶται τις τὴν νέαν πόλιν, τὸν Λυκαβηττὸν καὶ τὴν πεδιάδα μετὰ τοῦ ἐλαῶνος καὶ τῆς χλόης παρὰ τὸν Κηφισόν, κυκλομένην ὑπὸ τῶν πρὸς βορρᾶν ὁρέων τῆς Ἀττικῆς, πρὸς νότον θαυμάζων προσβλέπει τὴν ἀκτὴν μετὰ τῶν κόλπων καὶ τῶν ἀκρωτηρίων, μεταξὺ δὲ πρὸς τὸ δυτικὸν καὶ μεσημβρινό· δυτικὸν μέρος τὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς, τὸν σαρωνικὸν κόλπον, τὴν Αἴγινα, τὴν Σαλαμίνα, πολλὰς μικροτέρας νήσους, τὰς ἀργολικὰς ἀκτὰς, ὑπεράνω τῶν ὁποίων ὑφούνται κλιμακιδὸν τὰ ὄρη τῆς Ἀργολίδος, εἶτα δὲ τὰ τῆς Ἀρκαδίας καλυπτόμενα καὶ τὸ ἔαρ ὑπὸ χιόνος. Ὅταν δὲ ὁ ἥλιος δύων προσελάζῃ εἰς ταῦτα τὰ ὄρη καὶ ἡ θάλασσα ἀντανάκῃ τὴν λάμψιν αὐτοῦ, τὸ δὲ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ μεταβάλλεται εἰς πυρῶδες ἐρυθρὸν χρῶμα, τότε καταχρυσοῦσι καὶ τελευταῖα τοῦ Φοίβου ἀκτῖνες τὰς κόρας τοῦ Ἐρεχθείου καὶ τοὺς στίχους τῶν κινῶν τοῦ Παρθενῶνος καὶ δι' αὐτῶν βλέπομεν τὸν πρὸς ἀνατολὰς ἐκτεινόμενον Ὑμηττὸν ῥοδωπὸν καὶ ἐπιτόρυρον, ὥς οὐδ' ὁ ἥλιος κρυφθῇ ὀπισθεν τῶν χιονοσκεπῶν κορυφῶν τῆς Ἀρκαδίας, ἡ δὲ ποικιλία τῶν χρωμάτων ἔνεκα τοῦ βραχέος ἐν τῇ μεσημβρίᾳ λυκόφωτος ὑποχωρήσῃ εἰς τὸν μαρμαίροντα ἀστερόεντα οὐρανόν. „Μὴ καταφρονεῖτε ἡμῶν ζώντων ἐν Ῥώμῃ ὅταν θὰ διατρίβητε ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως“ εἶπεν ἐπὶ τοῦ Καπιτωλίου ἀποχαιρετίζων με ὁ Weleker παίζων καὶ σπουδάζων. Ἦτο ἐν Ἀθῆναις δέκα ἔτη πρὸ ἐμοῦ· τῶν λόγων τούτων ἀνεμνησκόμεν ὁσάκις διέτριβον ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως· διότι ἡ τῶν Ἀθηνῶν Ἀκρόπολις εἶναι ὁ τόπος, ἐνθα συνδεθεῖσαι ἡ φύσις καὶ ἡ τέχνη ἀπετέλεσαν τὸ κάλλιστον ἁρμονικὸν ὅλον, ὅπερ ποτὲ εἶδον.“

Η ΧΕΛΙΔΩΝ.

(μετὰ εἰκόνας.)

Α'.

Ποία καρδιά τεταπεινωμένη εἰς τὴν ἐμφάνισίν σου δὲν θὰ σκίρτησῃ, ὦ χελιδὼν, καὶ ποία θλίψις ἀνιάρᾳ δὲν θὰ

διαλυθῇ εἰς χλιαροὺς καὶ εὐώδεις ἀτμοὺς γλυκουφίσεως;

Ἀγγελιαφόρος τοῦ ἔαρος, ἦλθες ἐκ τῶν ἐγ' Ἀφρικῆς, ἵνα παραστῇς εἰς τὸ τερπνὸν θέαμα τὴν